

Коленичил пред походната си икона, затворен в шатрата си, Иоан Асен се молеше за успокоение христолюбивата душа на великата покойница. И в ума му израстваше непрестанно все един и същи образ: оная дребна, нежна снага, застанала посред друма, край кочията, вееща кърпата си за сбогом. Тъй я бе видял за последен път. И никога нямаше вече да я види...

Никога. Тази дума го изгаряше с гнета на невъзвратимото. Никога той вече нямаше да чуе добрия й глас, нямаше да усети ръката й, която гали с грижи и обич тревожното му чело. Тъй лека бе тази ръка и тъй леко умееше да пропъжда грижите...

И той свеждаше глава, проснат в жестока болка.

– Наказа ме... Чух гласа ти... Разбрах своя път... Покай-вам се...

Цяла нощ и цял ден горяха огромните бойни машини под смаяния и поразен взор на обсадените, които не можеха да разберат какво става. Под унилите погледи на фръзите, които виждаха надеждите им да се стопяват, техните храбри защитници и помощници си отиваха. А с тях си отиваше и възможността Цурул да падне. Оставаха сами на своите собствени сили. Но те сами нямаха вяра в тях. Небето стана червено. Вятърът разнасяше далеч зловещия дим, трясъка на сриващите се железни лостове и виковете на латините.

Балистите и катапултите не бяха още догорели, когато от Търнов пристигна морен и ужасен – трети гончия.

Натоварен с нова, грозна, невероятна вест.

Вестта за смъртта на престолонаследника Петър.

Сякаш болестта бе чакала само кончината на патриарха, царцата и наследника. Още не бяха иззидали гробницата на младия княз до тая на майка му, когато силни есенни дъждове измиха, изчистиха града от заразата, възвърнаха живота на престолнината, раздвижиха